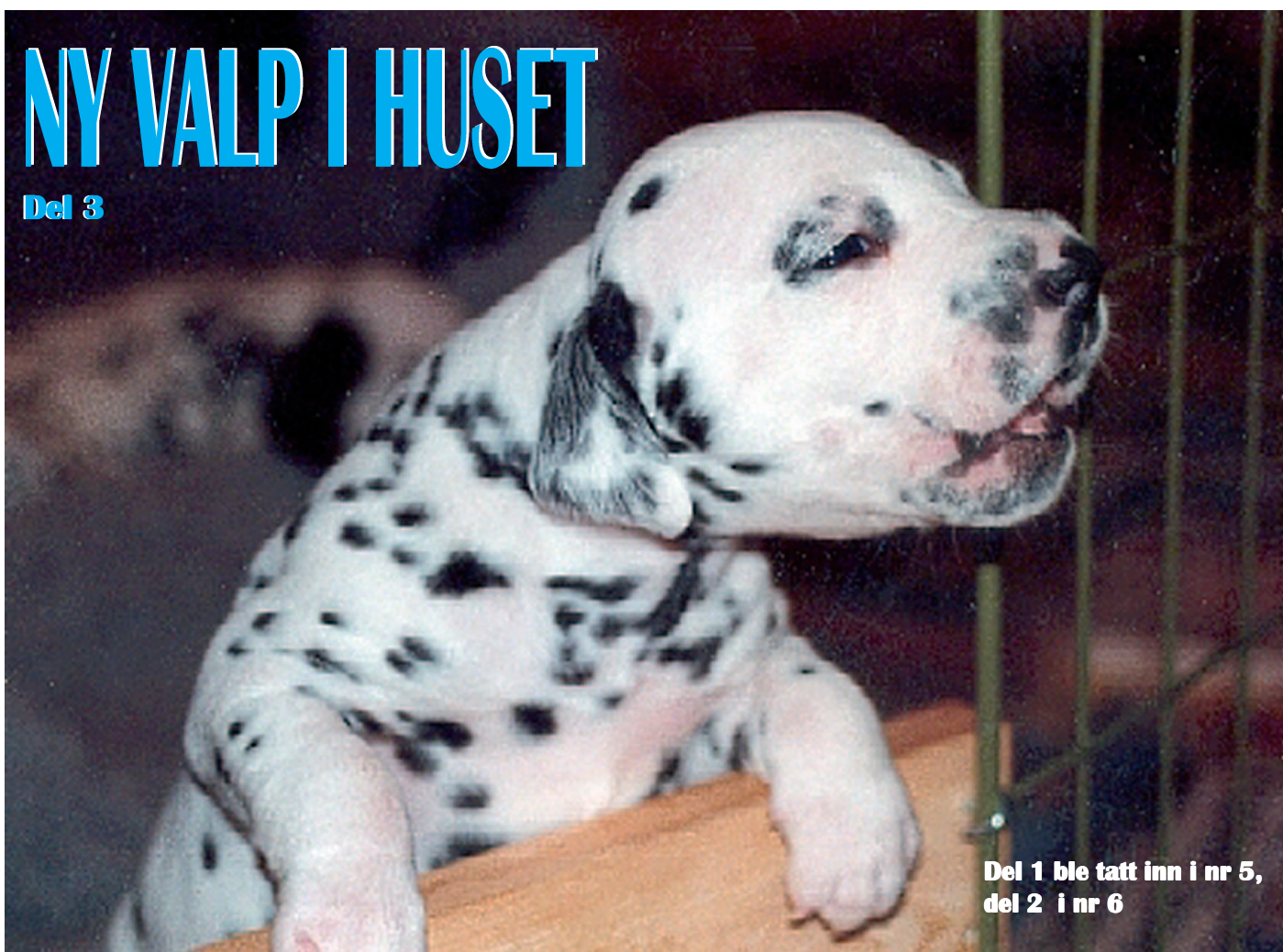

NY VALP I HUSET

Del 3

Del 1 ble tatt inn i nr 5,
del 2 i nr 6

Artikkelforfatter: Kari Ditlefsen

Foto: Miriam Øzger

Selv om familien var veldig stolt over en hund som endelig enset dem, så de jo at det var deltagere på kurset som var kommet mye lenger enn dem i treninga av sin hund.

Disse spankulerte stolte rundt, med en valp som fulgte dem rett ved venstre kne, og ikke virket opptatt av noe annet enn sin eier.

Familien var fylt av ambisjoner og trente og trente!! Sofus begynte å bli mektig lei av maset om å "gå fot". Han var tross alt en hund med egne meninger, helt ulik noen av de andre firbeinte på kurset som hadde ett mål i livet: "å gjøre det de ble bedt om!"

Familien kom hjem helt nedslått etter en trening hvor Sofus hadde falt tilbake til gamle synder, og stukket av fra sin flokk. Hundebøker ble tatt frem og studert, det ble ringt til venner og bekjente med hund, men svaret fikk de først etter å ha snakket med en eier av dalmatiner, som selv hadde trent mye med sine hunder. Her fikk de gode råd om hvordan de skulle holde interessen til Sofus vedlike, samtidig som de ble fortalt at det faktisk var helt naturlig at hunden fikk "tilbakefall" og at dette ikke var verdens undergang.

Selvfølgelig kan dalmatineren bli en lydighetschampion, men den trenger en fører med fantasi, det er nemlig forskjell på hunderaser. Det er ikke for ingenting at det er de samme rasene som stort sett fungerer som politihunder og ettersøkshunder, blindhunder og narkotikahunder. Det er uten tvil lettere å oppnå resultater med typiske brukshundraser, som stort sett er meget førerbevisste, enn det er med vår lille rakker av en dalmatiner som fort kjeder seg og blir ukonsentrert, og som når alt kommer til alt er ganske selvstendig. Løsningen ligger i å se til at vår prikkete venn IKKE kjeder seg og finner på hyss. Dessuten må du gjøre deg "uunnværlig" for hunden din ved å være mye sammen med den.

Vil du trene en dalmatiner i dressur må du være oppfinnsom når det gjelder inntrening.. Jeg kom ofte hjem etter en treningsøkt alldeles utslitt både psykisk og fysisk. En fører som ikke vil "bruke seg selv" vil sjelden lykkes med vår rase.

Hva hadde så Sofus lært til nå? Han kom på innkalling, ble liggende med en eier som gikk noen meter fra ham, men ikke for langt..... Han satt på kommando (i alle fall for det aller meste). Dessuten var det kuttet drastisk ned på godbitene som nå bare ble gitt en gang i blant. Det aller beste var at de hadde fått en hund som viste glede når han så "sine" tobeinte, og var ivrig og til dels lydhør. Det var enorme fremskritt, men familien var ikke fornøyd. De så seg selv i konkurranseringen med flagrende rosetter som premier.

Her er vi ved det største problemet i forholdet menneske/hund. Vi mennesker er så utrolig opptatt av å lykkes med det vi foretar oss, men oftest bare for å gjøre inntrykk på andre. Når dette skal skje gjennom en hund, er det ikke rart det skjærer seg av og til. Vi skal sole oss i glansen av vår firbeinte venn, enten fordi han er så utrolig vakker eller så utrolig dyktig. Hunden er helt uinteressert i hvor vakker den er, og når det gjelder dyktighet, er det din ros han er mest opptatt av. En dalmatiner følger med en gang at du er misfornøyd, og prøver på mange forskjellige måter å blidgjøre deg. Noen smiler fra øre til øre og vrirker og vrir seg, mens andre prøver å avlede deg med oppfinnsomme hyss. Dette er ikke det du vil oppnå, og dermed blir du kanskje enda mer misfornøyd og hunden enda mer smiskete, til slutt gir den opp og kontakten mellom dere er et saga blott. Du må sette deg realistiske mål hvor du hele tiden er opptatt av at hunden din er interessert og ønsker kontakt. Løsningen ligger hos mennesket og ikke hos hunden.

Familien Olsen som aldri hadde trent en hund før, og som hadde gjort mange feil i den perioden i valpens liv da den er mest lærenem både på godt og vondt (fra 8 til 16 uker), lå naturlig nok langt etter skjema. De trengte hjelp til å forstå sin hund, ved å kunne lese den bedre. Det var opp til dem å holde ham interessert, og dess mer ufattelige og uinteressante oppgaver han fikk fra sin fører, dess mer krevde det av denne for å holde kontakten med hunden. Slik er det bare...

Jeg kjenner så altfor mange eksempler på eiere som bytter hund fordi hunden ikke har talent!! Dette gjelder jakthunder og brukshunder spesielt. Men også folk med selskaphunder, bytter gjerne til en annen hund eller rase fordi de ikke oppnår de resultatene de ønsker med den hunden de har.

Det som ofte gjentar seg for disse eierne er at de mislykkes like mye med sin neste hund og sin neste og sin neste....og enda forstår de ikke at det er hos dem talentet mangler, og ikke hos hunden. Det er nemlig slik at alle hunder har sine sider. En er utrolig leken og kanskje litt stresset, en annen er humørløs og lat. En er litt engstelig for lyder, en annen for fremmede mennesker. Noen elsker gjenstander og andre er mer uinteressert. Det er dette som gjør trening så morsomt og utfordrende, men også til tider svært frustrerende.

Det ble etter hvert tenåringsdatteren som best lyktes med Sofus , og så ble det naturlig at det var hun som fortsatte treninga med ham. De andre i familien var fornøyd med en hund som kom når de ropte, og holdt seg til dem på tur selv om han var løs. Og når sant skal sies er ikke det noe å kimse av.

Ragnhild, som datteren het, var utrolig lite opptatt av å gjøre inntrykk på andre hundeeiere. Dette er første bud for å lykkes med hundetrening. Hun konsentrerte seg om hunden sin og trivdes godt med en hund som stort sett ga henne oppmerksomhet. De to kom i kontakt med mange forskjellige hundeeiere, og mange forskjellige treningsteorier. Noen sverget til en

metode der hunden kun skulle få ros og aldri ris, andre var opptatt av mer konservative og strenge metoder. Noen ville ha klikkertrening, og andre filler, baller og godbiter. Det viktige når du møter alle disse treningsmetoder er å lytte, lære og sile. Det som passer for en, passer kanskje ikke for en annen. Dette gjelder både eier og hund..

Det jeg har erfart er at dess flinkere en eier er til å lese hunden sin, dess færre hjelpemidler trenger han. Det beste er faktisk å trene hunden

med deg selv som både ball, fille, godbit og klikker. Det er bare det at dette krever lang erfaring med hund, godt lederskap og ikke minst en ydmyk og spørrende holdning til arten hund, hvor du hele tiden er opptatt av hva hunden "sier".

Lang erfaring er det bare tiden som kan gi deg, men godt lederskap og en ydmyk holdning kan du begynne å trene på med en gang, og dette er det jeg kommer tilbake til i neste nummer.....